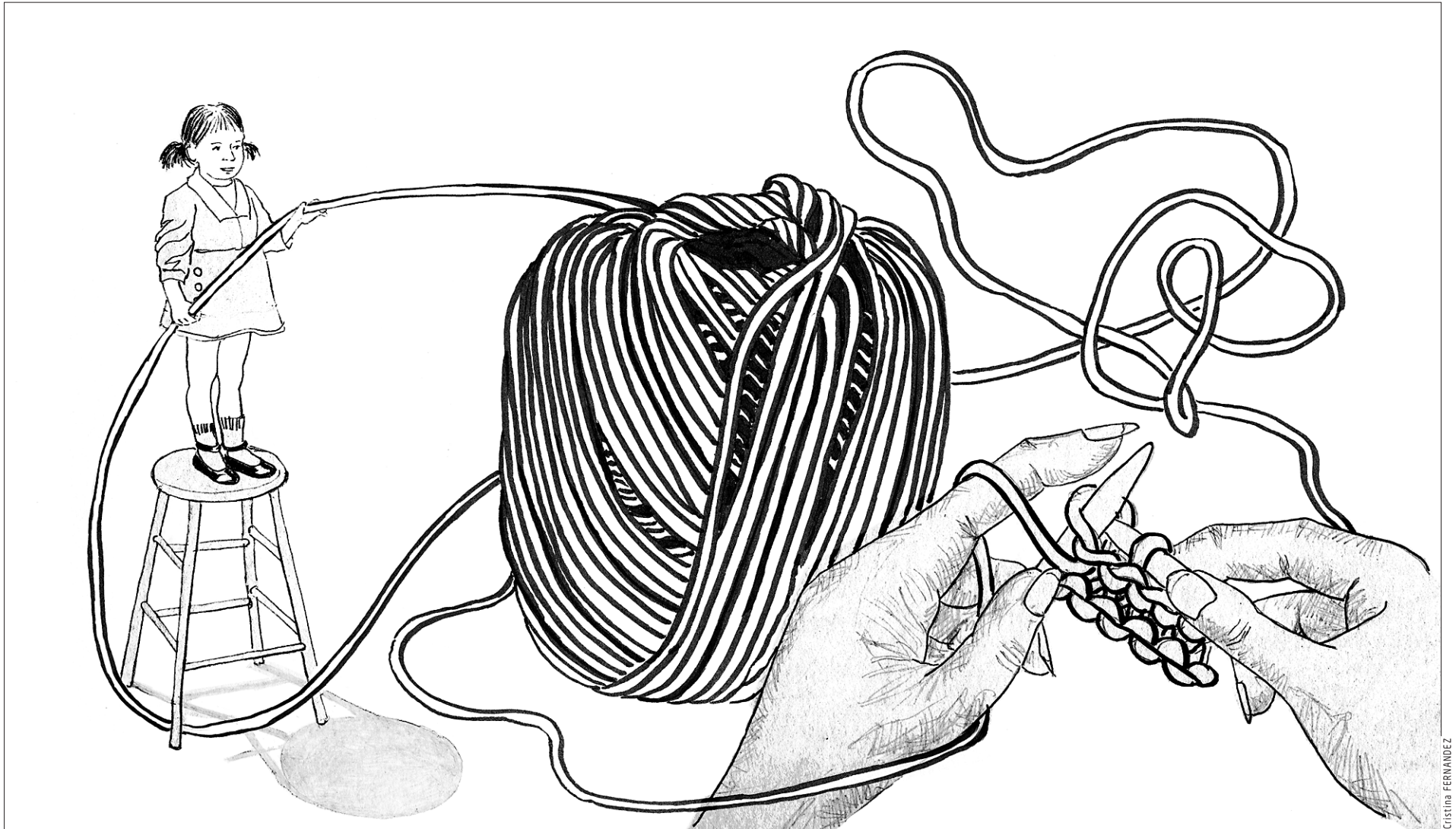

LUMA BERRIEN AZTARNAK

Cristina FERNÁNDEZ

Bogartek bazekien

Ziortza VEGA

Nire begien distiran, zoriontasuna igar zitekeela esan zidan. Ilea aspaldi urdin-dua dudan arren, hama-bost urteko neskatxa uz-kurtua izan nintzen; niretzako lorerik geratzen ez den negutegian.

Eskolara elkarregaz joandakoentzako bazkaria antolatu zuen Udalak. Artxibotatik datuak atera, eta bakoitzari gonbidapena heldu zitzaigun etxera. Nik ez nuen joateko asmorik.

Rosik deitu zidan, joan behar nuela, ederto igaroko genuela; beti nenbilela ernegatuta eta haserre. Ez zitzaidan gus-tatu lagunak nitaz horrelakorik esaterik; horregatik joan nintzen batik bat.

Beldur apur bategaz joan nintzen hitzordura: eskolako lagunak, gehienak urte askoan ikusi bakoak, ia ezezagunak. Agerreko Humphrey Bogart etorriko ote zen jakin gura nuen.

Senar eta seme-alabei jai hartuko nuela jakinarazi nien; egun batez sarjento barik egon beharko zuten. Bakean.

Berrogei bat bildu ginen bazkaritara: entremesekaz batera hasi ginen, zertan geunden berdin eta zertan ez. Ai gure Bogart! Gaztetan esan ez ziona esatera ausartu zen bat baino gehiago. Nik begietara egin nion, besterik ez.

Umetako oroitzapenetan murgildu gi-

nen. Aspaldian sentitu bako bizipoza igarri nuen barruan. Dena hautsia eta hutsa zen garai hartan, ilusioz bizi ginen, barrez. Barrabaskerietarako astirik galdu barik.

Gurago nuen antzinako kontuei buruz hitz egin; izan ere, nire bizitzako egunik zoriontsuenak ordukoak izan baitziren. Ez nuen gura inork nire egungo kontuei buruz galdetzerik. Gezurretan ez dakit, senarra, seme bi eta alaba ditudala baino ez nuen esango.

Esan gabe utziko nituen begiak ixten ditudanean gogoak hurbiltzen dizkidan kontuak: Lanari ez diot inoiz beldurrik izan, hogeita bost urte luzez ibili nintzen bulego batean; ardura handidun karguan, jende asko kudeatu beharra nuen, nire lana estimatzen zutela uste izan nuen, inoiz esan ez bazidaten ere.

Familiaren beharritaneiei erantzuteko utzi nuen lana. Zortzi orduko lana utzi nuen, nire denbora guztia familiakoei eskaintzeko. Ni bezala jokatu duen emakume asko dago, besteak dira-eta lehen-tasuna.

Ez dut esango behartuta utzi nuela bulegoko lana, barnetik sentitu bainuen, laguntza eske zeuden inguruko-en alboan egoteak on egingo zidan. Emakume moderno estresatuaren uniforme erantzi, eta nire etxeko andrea izatea amestu nuen. Senarrari otorduak

presioko eltzerik barik atondu; seme-alabakaz solasaldiak izan, koskortuak baitziren ordurako.

Ama zahartua nuen, ez zen bakarrik moldatzen. Seme-alaba bi ginen arren, neuk hartu nuen etxean. Berarentzat logela atondu, eta ezer gutxigaz zen gure ama zoriontsu. Bulegoko lana uzteak amagaz gozatzea ahalbidetu zidan. Erabat asetzen ninduen urteetan lanean gogor ibilitako emakume hark zahartzaroa soseguz bizi ahal izatea.

Bigarren platera amaitu genuenerako, denok ari ginen berbetan. Ezer berezirik kontatu ez arren, gustura sentitzen nintzen, eta besteek ere itxura hori zuten.

Agerreko Bogarti ere egin nion berba, azaleko kontuak, baina ausart. Nor eta ni gizon haregaz berbetan!

Amari begiak itzali zitzaizkion egunean, inguruan nuen zabor guztia ikusteko gai izan nintzen. Urte asko igaro dira ordutik, eta ez dut gainditu. Amama egin-dako ama hark ematen zidan niri bizipoza. Galera honek biderako lagunik barik utzi ninduen.

Ogia erosita etxera sartzeak itolarria ematen dit, ez naiz inor etxean. Seme-alabakaz ezer gutxi daukat, ez didate aditu nahi, senarrak ihes egiten dit. Hala ere, otorduak eguerdiko ordu bietan eta gaueko bederatziatan, ez du inork huts egiten.

Kafeagaz batera etorri ziren gizonez-koentzako kopa eta txokorra. Garai berrien alde egin genuen, emakumeok ere, likoreren bati leku eginez. Bazkaloste alaia genuen, dantzarako musika jarri zigitenean. Gure garaikoa gainera: kopat-xoa edanda nengoen, Bogart atera nuen dantzara. Ez zituen ahaztuak valsa, pasodoblea eta gainerakoak.

Gustura genbiltzan antza, ez baike-nuen bikote aldaketarik eskatu. Dantzak eskaini zigun isolamenduan, esan nion bai, nire berri. Elkarri esan ez geniona ere gure artean lotu zen.

Gure jaia amaitzera zihoan, proposa-mena luzatu zuen Arzubiko Felixek: Udalaren ekimena geure egitea, eta urte-ro antolatzea elkarregaz egoteko eguna. Beraz, hurrengo urtean elkar ikusteko ilusioagaz amaitu genuen ospakizuna.

Pozik egoteko gai nintzen, egia izango zen orduan, distira berezia dutela nire begiek: Inork begietara egin ezean, nola erreparatu?

Etxera heldu, eta lehenengo gauza horixe egingo nuen: ispiluan nire poza erakusten zuen itzala igarri, eta bere lagun egiten saiatu.

Ziortza Vega Olaeta Getxon jaio zen 1976 urtean. Euskal Filologian lizentziaduna da. Gaur egun, Idazle Eskolako 2. mailako ikaslea da.